

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XIII. Secundum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

opera respondententes, vel ea certe afferentes in medium, ex quibus illarum nascitur solutio. Progrediamur ergo ad ea quæ nobis profliganda supersunt.

Primum argumentum.

Ac primum falso Danielis nomen Librum hunc præferre contendit Porphyrius, Antiochi enim Epiphaniæ ævo in Judæa fuisse à quodam compositum, qui res ad id tempus gestas, sic tanquam futuras prædixerit; reliqua autem, quæ vere futura erant, ut pote à se ignorata, incertis & falsis vaticiniis prænuntiaverit. *Tanta enim, inquit Hieronymus, dictorum fides fuit, ut Propheta incredulis hominibus non videatur futura dixisse, sed narrasse præterita.* Nos falsa ea esse vaticinia negamus; perperam vero à Porphyrio intellecta cum Hieronymo dicimus: Bestiam enim tertiam & quartam, Danielis capite septimo memoratas, ad unum Macedonicum regnum refert, cum ad Romanum Imperium quarta pertineat. Cornua item decem, & parvulum cornu de medio eorum exortum, pravis interpretationibus ad res præteritas detorquet, cum ad futuras trahi debere ostendat Hieronymus, & ex Apocalypsi confirmet Sixtus Senensis, ubi Bestia describitur, cornua itidem habens decem, symbola nempe decem Regum, qui regnum nondum acceperant, cum Apocalypsis, nedum cum liber Danielis scriberetur, sed potestatem tanquam Reges una hora accepturi erant post Bestiam.

Hier. Proœm. Comm. in Dan.

Hier. in Dan.

7. Sixt. Bibl. libr.

8.

Apoc. 17. 12.

Secundum argumentum.

Tract. Theol.

714. 12.

XIII. Longius etiam abit Philosophus Theologo-Politicus, & librum Danielis prodidiisse demum censet, dudum post instauratum à Juda Machabæo Templi cultum. Hujus sane perquam intricatæ sunt hoc loco opiniones, unde vix certi quicquam possit exculpere. Nam capita postrema quinque sine dubio Danielis scripta continere fatetur. Unde colligitur, quæcumque adversus librum Danielis deinceps objicit, ad priora duntaxat septem pertinere. Ea autem suspicatur ex Chronologicis Chaldæorum libris esse deprompta. Subjungit deinde, libro Danielis Esdræ librum adnecti, huic illum Estheræ, & unde concludit ejusdem Auctoris opera esse, Danielis, Estheræ, & Esdræ libros: quibus mantissam addit & illum Nehemiæ. Auctorem fatetur se prorsus ignorare. Tum subdit: *Quare non dubito quin hi Libri, dudum postquam Judas Machabæus Templi cultum restauravit, scripti fuerint: idque quia tum temporis falsi Danielis, Esdræ, & Estheris Libri edebantur à malevolis quibusdam, qui sine dubio scilicet Sadducæorum erant: nam Pharisei nunquam illos Libros, quod sciam, receperant. Vel forte ea de causa tum temporis descripti atque editi sunt, ut populo ostenderent Danielis Prophetias adimpletas esse, atque eum hac ratione in religione confirmarent, ne de melioribus & futura salute in tantis calamitatibus desperaret.* Quæ adeo perplexa sunt, adeo vanitatis plena, ut hominem tantis de rebus, tamque seriis, tanta levitate disserentem, omnino certum fuisse necesse sit. Non patiuntur descriptionis hujus angustia nos pede collato singula pro merito suo retundere, quæ & partim jam supra de Esdræ, Nehemiæ, & Estheræ libris disputantes, tanquam mera somnia ac deliramenta, nulla solida ratione subnixæ explosimus; partim hic levi brachio excutimus. Libro Danielis Esdræ librum adnecti ait, cujus opinionis causam nullam affert; nos ejus repudiandi istam habemus, quod liber Danielis desinat in anno tertio Cyri, à primo autem ejusdem anno initium ducat liber Esdræ, neque ulla intercedat argumenti similitudo. Esdræ libro Estheræ librum conjungit, idcirco quod huic conjunctio præfixa est, quæ alio referri non possit. Nos rationis hujus infirmitatem supra de Ezechiele agentes declaravimus; neque video cur ad Esdræ potius, quam ad alium quemcumque librum conjunctio isthæc pertinere debeat. Demus tamen hæc conjungenda esse, propterea eisdem Scriptori tribuenda sunt? Homeri Iliadem excipiunt Quinti Smyrnæi Paralipomena, Virgilio Æneidem Maphæi Vegii liber, idemne porro Quintus, & Homerus, Vegius, & Virgilius? Atque hos cur ejusdem parentis scetus esse diceret, aliquem attulit colorem; cur Nehemiæ etiam Librum, plane nullum. Nempe ea est hominis auctoritas, ut etiam sine ratione nos frangere possit. Falsi illi Danielis, Esdræ, & Estheræ libri, à Sadducæis post restitutum à Juda Machabæo Templi cultum editi, (quibus verbis significari puto partes Græcas librorum Danielis & Estheræ, & Esdræ tertium, de quo jam non disputo) gerræ germanæ, gratis obtrusæ, gratis retrusæ. Quod sequitur, Libros eos hac de causa editos, ut Danielis prædictiones completas esse populus intelligeret, quid sibi vult? An ea sententia est, Judæos horum temporum, ex Chronologicis, ut conjectat, Chaldæorum libris accepisse, talia olim à Daniele fuisse prædicta, quæ ut majorem apud vulgus haberent fidem, supposuisse librum ipsius Danielis nomine, eique has Prophetias inseruisse? Hoc si censuit Conjector noster, quæram ab eo cujus sectæ fuerint fabricatores doli: an Sadducæi? at Prophetias aspernabantur: an Pharisei? at non ita caute dolum intrudere potuissent, ut eorum adversariis Sadducæis fallacia non suboleret. Fraude autem patrefacta, manifestum adiuvent capitis discrimen: non minus enim impium fuisse & periculosum, Judæorum moribus, Prophetias confingere, quam Prophetam agere, quod

morte puniri iussit Moſes. An vero ſignificat Diſputator, ad confirmandam quinque poſtremorum Danielis capitum veritatem, quæ à Daniele vere ſcripta eſſe conſeſſus eſt, ſeptem priora ſuppoſita fuiſſe? At res plane diverſæ utrobique narrantur, nec ad confirmandam unam altera conducit quicquam. Aio præterea ea quoque ſeptem capita temere vocari in dubium. Si quid enim id perſuadere poteſt, maxime hæc duo, quod Chaldaice ſcripta ſint, cum reliqua ſermone Ebraico ſint explicata; item quod in iis de Daniele *ἑπταπροσωπικῶς* ſermo fiat, in reliquis *ἑνὸς ἀποστόματος*. At nos ſupra cauſſas conjectura videmur aſſecuti, unde factum, ut hæc partim Chaldaica, partim Ebraica loquela tradita ſint. Ad hæc primum Libri caput, & tres verſiculi priores capituli ſequentis, Ebraice concepta ſunt: unde ſequeretur eam quoque partem Danieli adjudicandam. Septimum vero, quod *ἑπταπροσωπικῶν* eſt initio, pergit tamen *ἑνὸς ἀποστόματος* Daniel, inquit, *ſomnium vidit: viſio autem capitis ejus in cubili ſuo*: hæc *ἑπταπροσωπικῶς* Pergit: *Et ſomnium ſcribens, brevi ſermone comprehendit, ſummatimque perſtringens ait*: hic tamen ſe auctorem prodit. Tum addit: *Videbam in viſione mea nocte: ἑνὸς ἀποστόματος* de ſe loqui hic incipit, ac porro pergit. Cur itaque caput octavum ac ſequentia Danieli tribuat Diſputator, non ſeptimum, cauſſa nulla eſt. Quod ſi ei ſeptimum largiare, ubi partim ex ſua, partim ex aliena perſona diſſerit, cur non & reliqua, in quibus ex aliena? Diximus ſupra probabile eſſe Librum Chaldaice primum fuiſſe ſcriptum à Daniele, deinde & Ebraice à Judæis in patriam poſtliminio reverſis, in gratiam ſuæ gentis: hoc inſuper addo, res ſuas narrantem Danielem alienam induiſſe perſonam, vel ex gentilium ſuorum uſu, ac Moſis præcipue, qui cum geſtorum ſuorum memoriam poſteris proderet, *ἑπταπροσωπικῶς* locutus eſt; vel modestiæ & decori cauſſa, ne ſe virum captivum & extraneum apud victores Babylonios jaſtare videretur: Ebraeos vero in Judæam reduces & compotes libertatis, cum id opus lingua ſua referrent, Danielem partim ex ſua, partim ex alterius perſona indiſcriminatum diſſerentem pro arbitrio induxiſſe. At capite quarto, & fine tertii, Nabuchodonofor verbis ſuis ſomnium ſuum refert; quod conſulto à Daniele factum eſt, ut majorem auctoritatem haberet oratio, edictum integrum ne mutatis quidem verbis repræſentans. Si quis præterea nos urgeat auctoritate Joſephi, qui res à Daniele ſcriptis traditas recenſens, poſtquam ad octavum pervenit caput, gradum ſiſtit, quaſi ſequentia non agnoſcat, reſpondebimus non ſingulas ſacrorum Librorum partes explicandas ſuſcepit Joſephum, ſed aliquas tantum carptim pro libitu deliſſe. Notabile vero eſt, hæc ipſum fere Danielis attigiſſe capita, quorum *ἑνὸς ἀποστόματος* Tractator Theologo-Politicus in dubium revocavit. Sed & ſe reliquorum auctoritatem ſequi oſtendit alibi, cum Templi deſolationem à Daniele prædictam eſſe ait, nono videlicet capite, atque item undecimo, & duodecimo.

Deut. 18. 10, 11.

Joſeph. Antiq. libr. 12. cap. 11. Dan. 9. 2. & 12. 31. & 12. 31. Tertium argumentum. 16d. libr. 6. Orig. cap. 2. Hobb. Leviath. cap. 33.

XIV. Tertium ſuppeditat argumentum Thalmudiſtarum ſententia, qui capite primo Babæ bathræ, in Gemara, librum Danielis à viris Synagogæ magnæ elaboratum fuiſſe ſciſcunt. Hos alii aſſectantur Rabbin. Iſidorus à viris quibuſdam ſapientibus ſcriptum eſſe perhiberi ait. Hobbefius vero, an vaticiniorum ſuorum ſcriptor ipſe fuerit, ſciri non poſſe docet. Hac ratione nititur Thalmudiſtarum opinio, quod ſas non fuerit literis Prophetias tradere extra Terram Sanctam, proindeque Ezechielis & Danielis vaticinia à Synagogæ magnæ viris, poſt reditum, in libros fuiſſe relata. At ſi Daniel fuerit unus ex illius Synagogæ proceribus, ut vult Maimonides in Jad Chazakah, utique non videtur rerum ſibi viſarum, ſuæque ipſius Prophetiæ literis conſignandæ munus alteri conceſſiſſe. Sin ex illis non fuerit Daniel, uti ſtatuit Abrabaniel in Hæreditate patrum, (quod veriſimillimum eſt, cum anno tertio Cyri eſſet in Suſiana, in qua & ſepultus fertur; anno autem Cyri primo Judæi patriis ſediſibus ſint reſtituti) frivola etiam erit Thalmudiſtarum ratio, quippe cui refragatur ipſe Daniel, cum ait: *Daniel ſomnium vidit, & ſomnium ſcribens brevi ſermone comprehendit*: item: *Tu ergo viſionem ſigna*: tum: *Tu autem, Daniel, claude ſermones, & ſigna librum*. Præterea Jeremias vaticiniorum ſuorum partem literis prodidit in Ægypto. Falſum eſt ergo non licuiſſe extra Terræ ſanctæ fines Prophetias deſcribere: proindeque falſum quod inde cogitur, illam Danielis à Synagoga magna eſſe ſcriptam. Sed ut his careamus præſcriptionibus, hæc certe petitionem iſtam excipiemus, revera Synagogæ magnæ viros librum Danielis ſcripſiſſe, Ebraice nimirum, ut diximus, cum jam ante à Daniele Chaldaico ſermone fuiſſet exaratus. Verum quid iſtis immoror, cum idem argumentum jam ante reſellerim in diſputatione de Prophetia Ezechielis?

Dan. 1. 7, 2. Dan. 8. 26.

XV. Ex Habacuco diſcophoro, qui Danieli coævus ponitur, & vaticinia tamen edidiſſe Manaffis temporibus fertur in Seder Olam, & multis rationibus perſuaderi poteſt, quartum prodit argumentum. Nam ſi rationem ineamus temporum, annos vixerit circiter centum & quinquaginta, juxta Eusebianos *ἑπτακαισάκον*: minimum ceterum

Quartum argumentum.